

Mile Zsigmond Zsolt

Öböl

Valakit megbüntettek snecizésért. Előlépett a rendőr meg a halór a nád mögül, és kirotta a helyszíni bírságot a klottgatyás bűnösrre, aki nem tudott érvényes horgászjegyet felmutatni. Feltételezem, a készséget is elkobozták, melyről jegyzőkönyv készült: 1 db mogyoróbot, 1 db apró horog, két méter horgászszsinég, 1 db tollúszó, légypondró műanyag dobozban, 25 db nehezen lélegző, háttára fordult Szélhajtó küsz (sneci), 1db 10 literes, sárga vödör. Az eset a Dunán történt, mely folyót a magyar ember vénájának érez, mely folyót gátlástalanul lehalásznak (olykor villannyal), melybe csak az Isten telepít halat. Lement a nagymarosi jóember telefogni a vödröt ruszlinak valóval, le az Öbölbe, a füzek alá, a limányosba, ahol áll a víz, süttetni a hátát, kimosatni magából hullámszás és napfény által a gondokat, a csekkfrászt, az örökös fenyegetettséget, és akkor, egy váratlan pillanatban, odaállt elé a szerv, és elkobozta a sárga vödrét meg a félhavi fizetését. (A másik felét talán kocsmai dohányzásért vagy kerékpáros gyorshajtásért tiltották le.)

Egyedül az a jó ebben a történetben, hogy nem Sisa Pistát, az utolsó nógádi betyárt kapta rajta a rendőr-halór kettős, mert a Pista beléjük lőtt volna, s most ezzel a szörnyű esettel volna tele tévé és újság.

És a Pistát meg lehetne érteni! Az Öböl ugyanis sérthetetlen, a hatalomnak ott semmi keresnivalója. Az Öböl szent hely.

Az Öbölben tanultam meg úszni, magától a Dunától, hétévesen. Most is a talpamban a sóder érintése. Az Öbölben fogtam első halaimat (éreztem, hova kell dobni a horgot, merre jár a raj), anyám kisütötte a zsákmányt paprikás lisztben, ami maradt, a belet meg az úszóhólyagot (utóbbit miután kidurrantottuk), Cirmi megette. Sírni is az Öbölbe jártam, hol örömben, hol bánatomban. Szegény vasutas Józsi holttestét is ott találtam meg a kikötőcsonk mögötti gazban. Engem kotortak, irtottak és beleztek munkagéppel a vízlépcső építésekor. Az Öbölben csókolóztam először, ott írtam az első verset, az elúszó hajók neve és zászlaja által tanultam a világot. Kakaóvaj illata, gyékény illata, füzek hajlongása... Az Öböl ezüstcsillogásában cseperedtek fel a lányaim. S az Öböl vizére hullattam a virágszirmokat és a könnyeimet, mikor az anyám meghalt.

Mint mondtam, az Öböl szent hely. Ott töltődik fel életerővel a megkínzott, megbetegített nép. A snecizés pedig nem büntett, azért fizetni tilos. Úgyhogy nyesek is mindjárt egy szép szál, egyenes mogyoróvesszőt, nyakon csapok néhány sütkérező legyet a budi ajtaján, és nekivágok kerékpárral az ösvénynek, lezörgök füttyörészve a vízhez, beleveszek a ragyogásba, a tündérek hullámtánzába, a szélsóhajba – a Jóistenbe.